

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
а година 50 лева.

СЕДМИЧЕН ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕН ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЕТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращат до редактора свещ. Д. ПОПЗАСИЛЕЗЪ — Шуменъ
улица В. Левски или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

Въ историческото Панагюрище на 30 мартъ т. г. ще се тегли лотария съ печалби отъ 400,000 лева. Приходите отъ тая лотария ще послужатъ за довършване на паметника театър-музей, който се строи отъ две години за увековичаване паметта на дейците, които създадоха великото събитие, станало на 20 април 1876 год.

Граждани,

Подкрепете благородната инициатива, като закупите по възможностъ повече лотарийни билети и по такъв начинъ ще докажете, че не се скъпите, когато Вашата помощ тръбва да се даде за увековичаване паметта на онези, които не пожалиха своя имотъ и животъ за днешната ни свобода.

Отъ комитета „20 Април 1876“ въ Панагюрище.

Първа грижа.

Изъ живота въ село.

Отъ известно време нашето лгарско село видимо напредва. Модернизиратъ се стопанствата, подрежда се правилното и самото село. Има се заредятъ села едно следъ друго по-напреднали, по-хубави по-цъфнали. Отъ далечъ се гледа красивата училищна сграда, селската църква, църковната камбанария съ хубави кръсти. Вижда се още гиздого читалище, кооперацията. Всичко това те радва и казва, че тукъ има общъ просвѣта, има съзнание, а въра, тукъ има разбирателство и солидарност.

Има и цѣли области съ ти, прости, неуредени села. Идва малки бедни села има много много въ Шуменски, рненски и Русенски окржзи. къ има много турски села, гурцигъ здраво подържатъ и ги стари навици и обичаи, което силно препрѣчатъ на културата къмъ населенитъ отъ тѣхъ мѣста.

Тукъ, въ шуменско, има мно турски села, но не сж само рцигъ, които не се раздѣтъ съ своята простотия. Ед-голъмо множество българи въ този окржгъ живѣятъ ед-во първоначално, просто, не-сто, въ невежество, както и рцигъ. Тѣзи българи, пре-мио преселници отъ други аища на България, не пола-тъ нито най-малка грижа за исленъ, по-новъ, културно щественъ животъ. Между лянитъ нѣма никакво обеди-ние, никакво разбирателство общитъ имъ селски работи.

Нѣма често и никаква инициатива, но и да би я имало невежество, изплашено, я задушаватъ.

Тукъ сж събрани често хора, отъ различни краища на отечеството — различаватъ се по езикъ, по нрави и обичаи, по навици и разбира-ния. Това именно различие е главната прѣчка, за да нѣма разбиране между селянитъ, а вмѣсто него, тѣ да се дѣлятъ по махли, споредъ мѣстото отъ кждето сж дошли, и, ако едингъ искатъ училището или църквата да бждатъ сложени въ тая махала, другитъ сж го-тови съ пушки да воюватъ, за да ги построятъ въ своята махала. Селянитъ спорятъ. Ста-вагъ сбизания. Водягъ се спо-рове за мѣстото съ години. А рибата си остава въ морето...

Живѣя въ такова едно село, въ което нѣма разбирателство. Свидетелъ съмъ на тия неумѣстни, вредни, глупави борби, затова съ тия редове пра-вя апелъ къмъ селянитъ да надвиятъ спороветъ и борбитъ, защото преди всичко, за да бждатъ достойни за мѣстага, ко-ито сж населили, не трѣбва да забравятъ първата грижа, ... а тя е да издигнатъ своя селска църква и училище, да осно-ватъ читалище и кооперация. И тогава, който влиза въ се-лото имъ, отъ далечъ ще види отъ жи и каже: Какво хубаво село! Българск, културно, хри-стианско село! Хвала на жителитъ му!

Р. Симовъ.

Немилостиви хора.

Колко често Богъ трѣбва ни прощава, тъй като ние постоянно грѣшимъ. Ние съ-аво, наистина, трѣбва да зваме за себе си: „Азъ бед-я, грѣшния човѣкъ!“

Достатъчно е да си спом-мъ нашитъ безчестни бого-пства, лъжеклетства, убийст-ва, разводи, безчинства, безсъ-ности, забравяне дългъ, су-е, злоба и всички въобще ийски игри на езика и грѣха, иго каратъ душата все по-че и повече да затѣва...

О, Господи, какви жалки въшници сме ние!

И вмѣсто да държимъ гла-витъ си, наведени и смирили, ние, все пакъ, колко високо ги държимъ! Само Ти, Госпо-ди, си единствено добръ! Само Ти прощавашъ! Само Твоитъ обятия сж винаги отво-рени и Ти чакашъ връщането на твоитъ блудни синове.

Но преди да тръгнемъ къмъ Тебъ, ние трѣбва да направимъ нѣщо друго. Ние трѣбва да имаме достатъчно въра въ твоята милостъ и да се смиримъ предъ Тебъ, защото Твоятъ сждъ чака, както насъ така и нашитъ противници врагове и длъжници.

Жалко, наистина, че ние сме така грубо безсърдечни. Ние не можемъ да забравимъ и най-малкото настѣпване. И ако нѣкой ни обиди, ние смѣтаме себе си винаги за прави и ис-каме веднага да затворимъ не-бето за него. Ние не можемъ да си представимъ, че „единъ такъв човѣкъ“ може да при-лича на насъ. Ние виждаме треската въ окоито на брата си, а гредата въ собственото си око не виждаме. Ние чис-тимъ предъ чуждитъ врата, а не мислимъ колко калъ има на нашитъ собствени подмѣтки. Ние, любопитни клякари и интриганти, имаме много по-вече работа съ себе си, от-колкото да чистимъ кирливитъ ризи на чуждитъ хора, защото ще ги омърсимъ още повече.

Защо не мислимъ ние, наис-тина, за вѣчната истина, която казва: „Не сжди, ако искашъ да не те сждятъ“ или: „Съ-каквато мѣрка мѣрите, съ-такава ще ви се отмѣри“.

Защо сме ние такива надути жаби, които съ своето кря-кане и крякане изпълваме само въздуха, а забравяме, че и ние лежимъ въ срѣдата на сжщото това благо?

Защо сме ние такива ревя-щи лъвовете, въ краката на ко-ито само единъ трънъ е вле-зълъ и които не можемъ съ време да се опомнимъ, че срещу насъ стои другъ ревящъ лъвъ, готовъ да ни погълне Сатаната? Нека всѣки си спо-мни молитвата: „Прости нашитъ грѣхове, както ние прощаваме на нашитъ длъжници“. А пра-вимъ ли ние това? Прощаваме ли, за да се простина насъ?

Нека си спомнимъ за оня, който взема камъкъ и хвър-ля върху другъ грѣшникъ, когато той самъ е загнналъ дълбоко въ своя грѣхъ.

За оня, който собственения си грѣхъ и дългъ предъ Бога извинява, а издигнатия камъкъ още не е свалилъ.

За оня, който при сжщата или подобна причина, условие, обстановка, би направилъ, мо-же би, сжщия грѣхъ.

За оня, който другитъ сжди и оправя, а самъ себе си не е още осждилъ и поправилъ.

За оня, който прокллина, осжжда другитъ, когато и той, за сжщото или подобно е билъ осжденъ.

За всѣки, който за другияго натяква и казва: „Господи, благодаря ти, че не съмъ като тоя тукъ.“

За оня, който обижда ония хора, които съ своята светостъ пълнятъ фантазията му и които даже могагъ да го издигнатъ и направятъ великъ.

И какъ може, наистина, е-динъ издигнатъ човѣкъ, така немилостиво да рече: „Господи благодаря ти, че не съмъ като тоя тукъ!“ Какъ може единъ светецъ така да говори?

Светитъ сж милостиви, а не човѣкомразци и подигравачи. Устнитъ на светитъ шеп-натъ само моливи, за тѣхния събратъ, а не силни като стре-ла афоризми и отровни сар-казми. Тѣ страдатъ чрезъ чо-

вѣществото и за човѣчеството. Само тѣ сж, които работятъ и-скрено за човѣчеството и стра-датъ съ човѣчеството.

Но, азъ не съмъ светия, ще ми рече нѣкой. Не! Ти не си. И азъ не съмъ. Ние всички съ малки изключения, не сме. И понеже всички сме едни бед-ни грѣшници, то трѣбва да бж-демъ милостиви и състрадателни спремо единъ другъ. Ние трѣбва да носимъ товара си единъ други-му и да си помагаме, ако искаме да изпънимъ заповѣдта на на-шия милостивъ Богъ.

Ек. Д-ръ Панайотова
Ески Джумая.

Бележки.

Захачки съ свещеницитъ.

В. Шуменски вести въ бр. 7 т. г. съвсемъ сериозно раз-казва следната не-сериозна ис-тория:

„Наскоро въ едно Карнобатско село е станало цѣло смятане въ църквата, причинено отъ алчно-стѣта на свещеника, който искалъ отъ едни сираци 500 лева, за да ги въведе и каго не му донели су-мата, той не отишълъ въ църква, макаръ че младоженцитъ го чакали. Най-сетне попа отишълъ въ църква но придруженъ отъ синя си, който оилю въоръженъ съ джовала сила. Наскоро елигъ заелизали на поп-ския синъ да не влиза съ тояга въ църква, обаче той го напсувалъ и възвѣзълъ. Възмущения селяни го изхвърлилъ вънъ, но той развър-тая тогата си и наранилъ нѣколко-цина. Идва и попа съ оасгуна си и поиналъ сжщо да ольска да-кого свари. Въ суматохата оаче тогата на попския синъ се стова-рила върху самия попа и му пу-кала главата. Попа билъ превър-занъ съ престилката на една жена и оежъ калимъка си отива въ к-щи, а външката не могла да се извърши. Цѣлото село оило въ-мутено отъ постыжката на попа, който ооилновено вземалъ по 100-1200 лв. за вѣнчанка и станалъ причина за скандалнага случка.“

Както се вижда, тукъ не е пропуснато да се спомене, че младоженцитъ сж били сираци (и двамата пѣкъл), за да се изтъкне „попската алчностъ“, синътъ на свещеника не дру-гико успѣлъ да удари въ су-матохата, а собствения си баша, съ друго не намѣрили да превържатъ „строшената попска глава“, а съ женска престилка (нали трѣбва да бжде ефекта по-голъмъ!) и пр. Всичко е поставено на мѣстото. За честта на нашия народъ, работата не е стигнала до тамъ, щото неговитъ синове да се биятъ въ църквитъ съ свещеницитъ си. Сигурно тукъ перцето е станало кокошка. Като казваме, че не върваме въ истиностъ-та на така предаваната случка, ние желаемъ да напо-нимъ отъ своя страна, че често се пише по вестници за неприлични деяния на свещеници изъ Сливенската епар-хия. Единъ ломски вестникъ писа, че единъ младъ свеще-никъ отъ Карнобатско взе-малъ по 2000 лв. за сватба като правелъ пазарлъци и из-нудвалъ селянитъ. Софийски вестникъ пѣкъ съобщи, че единъ богаташъ кождеръ

билъ ржкоположенъ за све-щеникъ, макаръ да завър-шилъ само IV отдѣление, че въ епархията се настанявали предимно руски свещеници, а интеллигентнитъ млади семина-ристи се пренебрегвали и пр. Дали нѣма нѣщо гнило въ Дания?

За киното.

Г-нъ Д. Николовъ, учителъ, пише въ „Църковенъ вестникъ“ бр. 4 т. г. хубава статия подъ заглавие: „Спорно зло—да оно зло, въ която внимателно и съ-болка говори за пагубното вли-яние на киното върху младежи и възрастни. Ето нѣкои извад-ки отъ статията:

„Като говоримъ за киното, трѣбва да го разбираме не изобщо като изнамиране, а да имаме предвидъ неговото се-гашно състояние и днешното му използване. Всѣко откри-тие до днесъ е бивало даусотъ-ръ ножъ. Киното не отсжгли отъ това правило. То наистина не събаря градове, както взри-вътъ, но по единъ подѣлъ и благовиденъ начинъ, разбива това, върху което се гредятъ всички градове, всичко мате-риално—разбива душата. Това то не би правилъ при всички случаи, но днесъ го прави, защото въ основата му лежи печалбата—това най-ненаситно чудовище. Но какво представя отъ себе си киното днесъ, този евътенъ спортъ, за кой-то се трупатъ и душатъ тѣл-питъ, както въ гладни години за хлѣбъ, и колкото повече взематъ, по-гладни и гладни оставатъ? Наистина, това на-литане не може да бжде слу-чайю. То отговаря на една незадоволена духовна нужда, то дава онази духовна хр не, която сжпиятъ театъръ напра-ви недостъпна за маситъ, ко-ето разнитъ културни учреж-дения престанаха да даватъ или никога не сж давали. Ки-ното изведнажъ по чудесенъ начинъ замѣсти всичкитъ. И неусѣтно сжщо така по чуде-сенъ начинъ отвлече маситъ отъ правилния пжтъ, като ги заведе въ нѣщо приказно по-лекота, създаде имъ единъ Ersatz свѣтъ. Днешното кино е скоростѣлно, то е приспособ-била се къмъ времето фабри-ка, която бързо привежда, евтино продава, набавя за всички, а за себе си трупа печалби. Масата е като порой отива тамъ, кждето пжтъ е разчистенъ, кждето нѣма сж-протива. Днешното кино е най-наклонениятъ пжтъ. Хубавото което човѣшката душа би трѣ-бвало да търси въ разнитъ области на живота, „се нами-ра въ киното вкупъ. Тѣй ки-ното стана всичко.“

... „На киното е недо-стѣпно тъкмо най-ценното: тънното и сложно душевно движение“... тайната му се състои именно въ лекотата, съ която киното предава най-сложното. Това трѣбва да вземемъ за основа и на бор-бата противъ киното. Вънъ отъ съдържанието на множес-тво филми, най-често развра-

щающа, злото се корени и в това опростиване на д. шевния живот. В това създаване на повърхностен живот. Тук лежи големата опасност за децата. Тъ, чести зрители на киното, стават позъркостни лекомислени мъже и жени лесно склони към всички грехъ, всъко престъпление, от което следват дълги и мъчителни страдания в живота.

Авторът препоръчва решителни мърки, дълга, обхватна, както се изразява той, борба с днешното приложението на киното. Статията дава ясна представа какво голямо социално зло е за днешното и утрешно поколение киното и колко трудно, дори невъзможна без участие на държавната власт, е борбата с него.

ХРОНИКА.

Миналата седмица в Шумен се състоя конференция на избраните служители от окръга. По случай рождения ден на Царя, конференцията приветствуваша Негово Величество, на което той телеграфически отговори:

СИЛВЕСТРИЕВЪ

Председател Окр. пост. комисия — Шуменъ.

От сърдце благодарна на конференцията на избраните служители от окръга за добрите и родолюбиви чувства, изказани ми по случай рождения ми ден, и желая ползотворна работа за все здраво развитие на народните самоуправителни тела.

ЦАРЬТЪ.

Миналата неделя се отпразнува в Шуменъ 50 год. от смъртта на Любен Каравеловъ. Въ църква се отслужи панихида. Говори свещ. Д. Попвасилевъ. След това въ чит. „Арх. Михаилъ“ се даде *дневна забавка* с казка за Каравелова. Времето беше много студено. Въпреки това, салонът беше препълнен. Познатият съ своята четиста и увлекателна реч Г-н Илия Краевъ държа въ напрегнато внимание аудиторията цели 40 минути. Той каза прекрасни думи за Каравелова и неговото гигантско дело. Музикалните номера от

забавата бяха изнесени грижливо. Тукъ отново се отличиха капелмайстора на военната музика, г. Георгиевъ, и регента на „Родни Звуци“, г. Зидаровъ.

Комитетът е много благодарен на г. Краевъ и всички взели участие въ забавата.

Народното събрание е разисквало въпроса за стажа на студентите медици. Последните не са напълно доволни от решението на Камарата. — Българските делегати за водене преговори съ Дисконто Гезелшафтъ се завърнаха въ София. Тъ са докладвали на правителството за неприемливите условия, които е предявило германското банково дружество. — Разцеплението въ срѣдъ земеделците от крилото „Врабча“ е свършен факт. И двете крила ще свикат конгреси въ Плевенъ. Въ срѣдъ селените има голямо разочарование от техните водители, които само се цепят, дори и тогава, когато предстоят избори. — Официозът опровергава съобщението на един вестникъ, че Царятъ, придружен от министрите Буровъ и Ляпчевъ, щѣл да замине за Римъ, дето го очаквали. — Откриха се заседанията на окръжните съвети Въ срѣдъ сговористите се проявиха разногласия. — Общинските избори въ София ще се отложат за месец май.

Довечера мѣстният клонъ от съюза на сѣдните и адвокатите въ Военния клубъ дава своя традиционен балъ. Ще се теглят и билети за лотарията. Начало 9 часа.

Дружеството на зап. подофицери ще има тази вечер своята вечеринка въ чит. „Арх. Михаилъ“ Всички да се събератъ поканени.

Епахииското старопиталище, което съборътъ на хр. братства реши да се открие въ Провадия, вече функционира. Изоставени бедни, немощни стари хора от двата пола, които нѣмат кой да ги гледа, да поискатъ чрез своя енорийски свещеникъ да бъдат настанени въ старопиталището. Всички християни от Шуменски и Варненски окръзи трѣбва да се притекатъ съ

лептата си въ помощ на приюта. Всичко да се изпраща до Провадийския Арх. Намѣстникъ. Г-жа Павла Дръ Жекова отъ Шуменъ подари 3000 лева и единъ креватъ цѣль комплекта. Хвала ѝ!

Студоветъ презъ последните две седмици са непоносими. Температурата въ града въ по-вечето дни се движи между 10 и 22 градуса, време, каквото има въ Казанъ — Русия. Да не забравяме презъ тези студове бедните семейства съ невѣрстни деца. При свещениците постоянно дохождатъ бедняци за помощ. Дайте помощта си въ братствата при църквите. Г-жа Ат. Икономова отъ града внесе за бедните 150 лева. Настоятелството на братството, секция къмъ V енория, ѝ изказва сърдечна благодарностъ.

КНИЖНИНА.

Получи се въ редакцията:

Сп. Витлеевъ — религиозно нравствено списание за деца — Варна. Год. VII, кн. II, редакторъ Мл. Георгиевъ.

Нѣма по-добро религиозно списание за деца въ България отъ *Витлеевъ*. Неговият 7 годишен живот е свидетелство, че то е вече здраво затвърдено и осигурено. Неговите абонати надминаватъ 20,000 хиляди. Учителите и родителите от всички градове и села на страната записватъ своите деца за списанието. Всѣко дете трѣбва да получава това списание.

Звъздица — Периодическо издание за деца. Год II, кн. 4. Издава Православното братство „Св. Ив. Рилски“ въ Кюстендилъ.

Говениците и младоженците — издава Протоиерей Юрданъ Стойковъ въ Търново. Доставка се от самия авторъ въ Търново. Струва 3 лева.

Изъ миналото на гр. Елена. кн. III-отъ П. С. Кършовски. Цена 6 лева.

Препишъ.

О П Р Е Д Ъ Л Е Н И Е

№ 160

Шуменски Окръженъ Сѣдъ въ разпоредително заседание

на 29 януарий 1929 год. по доклада на Ст. Кировъ

О П Р Е Д Ъ Л И:

Допушча осиновяването на Ст. фанка Александрова Ангелова отъ гр. София отъ Теодоси П. Енчевъ и Вичка Т. Енчева отъ гр. Русе.

Настоящото опредѣление да се обнародва въ Държавен вестникъ, въ мѣстни вестници и залепи на опредѣленото отъ сѣда мѣсто.

Председателств. чл: (п)

П. Бояджиевъ

(п) Ст. Кировъ

Членове:

(п) Геновъ

В Ъ Р Н О:

На Шуменски Окр. Сѣдъ,

Секретаръ: (п) П. Ганчевъ.

Сѣдия-изпълнителъ при Шуменски окръженъ сѣдъ.

Изп. д. № 14/1927 г.

Обявление № 43

На основание протоколно опредѣлено отъ Шуменски мирови сѣдия на 9 й Ноемврий 1926 год. въ полза на наследниците на покойния Геро Д. Чалжковъ отъ гр. Шуменъ за подялба и съгласно чл. 1004-1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство, обявявамъ, че отъ 25 Февруарий 1929 год. до 27 Мартъ 1929 год. до 5 часа следъ обѣдъ въ канцеларията ми ще трае публичната продажба на следующия покойниковъ недвижими имотъ, а именно: 1) Къща въ землището на с. Макаръ, мѣстността „Дюртъ Юкъ“, построена въ двора на Витлеевъ Чалжковъ, който дворъ е при граници: границата на държавното депо „Кабюкъ“, Кямилъ Антарамановъ и Стоянъ Абаджиевъ. Южно отъ къщата е построенъ единъ сайвантъ безъ таванъ. Южно отъ тоя сайвантъ има построенъ другъ такъвъ. Въ сѣщия дворъ има 1) Единъ кошъ за слагане царевича, направенъ отъ чисти и покритъ съ мѣстни керемиди; 2) Къшара за едър добитъкъ съ каменни стени и покритъ съ мѣстни керемиди. Всичко до тукъ описано се продава безъ мѣстото и е оценено за 2,900 лв. 2) Нива въ землището на гр. Шуменъ, мѣстността „Манастиръ“, отъ

1.3 декара при граници: отъ четирите страни Панайотъ Гемеджиевъ, оценена за 4550.

Желаящите да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присъствен денъ и часъ, за да прегледатъ книгата и да наддаватъ.

Гр. Шуменъ, 28 I. 1929 год.
Сѣдия-изпълнителъ: Г. Яневъ

Преславски Сѣд.-Изпълнителъ

Обявление № 43

На 16 Февруарий 1929 год. по изп. д. № 436 927 год. ще продамъ въ гр. Преславъ публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 2000 лв., принадлежащи на Вичо Димовъ отъ гр. Преславъ, за въ полза на Георги Василевъ отъ сел. Хърсово.

гр. Преславъ 21 II 1929 год.

Сѣдия-Изпълнителъ: Б. Каревъ

Преславски Сѣд.-Изпълнителъ

Обявление № 46

На 16 Февруарий 1929 год. по изп. д. № 466 925 год. ще продамъ въ гр. Преславъ публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 6500 лв., принадлежащи на Обрешко Каравасилевъ отъ с. Върбица въ полза на Стилиянъ Хрзовъ отъ гр. Шуменъ.

гр. Преславъ 2 II 1929 год.

Сѣдия-Изпълнителъ: Б. Каревъ

Преславски Сѣд.-Изпълнителъ

Обявление № 50

На 16 февруарий 1929 год. по изп. д. № 508 925 год. ще продамъ въ гр. Преславъ публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 2000 лв., принадлежащи на Стоянъ Тодоровъ отъ с. Ришъ, за въ полза на Стефанъ Еневъ отъ гр. Преславъ.

гр. Преславъ 2 II 1929 год.

Сѣдия-Изпълнителъ: Б. Каревъ

Павелъ Анастасовъ.

„Кръвта на Месалина.“

Хиршвелдъ ни е далъ портрета на модерната Месалина. Премахната въ лицето на руската благородница Лидия Бакунина, по мъжъ графиня Лидия Д. Орсай — една демонична натура, безсърдечна и безпощадна, неумолима и развратна.

Красива и пленителна, цѣлата изгнана отъ нерви и темпераментъ, хладнокръвна и смеяща, не е мъчно да се отгатне, че такава жена, при отсъствието на морални скрупули и съвестъ у нея, ще помете като бѣсенъ планински потокъ, всичко, което се изпрѣчи на пътя ѝ.

А това, което се изпрѣчва из пътя на тая красавица, е мъжката слабостъ и податливостъ, вѣчното преклонение на мъжа къмъ формите и физическите прелести у жената. Съ поразителна сила и рѣдко майсторство авторътъ ни описва пълното крушение, морално и материално, на жертвите на този красивъ демонъ.

Его визинския адвокатъ Данцеръ, придворенъ адвокатъ, способенъ човѣкъ, наредъ съ живота си отлично съ своята Нели и хубавитъ си две малки деца. Въ единъ швейцарски курортен градъ той попада въ компания на графиня Д. Орсай,

Едно фатално запознанство. — едно мъжко увлечение, обяснено при тази сила на привличането, отлъчваща се отъ Лидия Д. Орсай, и Данцеръ става загубенъ човѣкъ.

Писателятъ ни описва всички перипетии въ живота на тоя нещастникъ следъ запознаването му съ графинята, неговите борби и падения, неговото опомняне отъ време на време временното връщане на съзнанието у тоя човѣкъ, който вижда ясно, че лети бързо къмъ гибелъ.

Съ мъжа и болка на душа човѣкъ чете потреснитъ страници, въ които са описани страданията на тоя човѣкъ и на неговото семейство. Авторътъ ни описва единъ моментъ, въ който Данцеръ се опомня и пита: „Кой съмъ азъ? Къде отивамъ? Дипутинимо ли е всичко това? Пожела ли е на мене, спривъ и баща, това, което върша.“ А безсърдечната Лидия хладно и подигравателно му отвърща: „Ти си много разнеженъ фалистеръ, ти си човѣкъ на глупавите предразсѣждци!“

Фаналътъ на личната драма на адвоката е и естественъ и не избѣженъ: Данцеръ туря край на живота си, за да пощади поне въ последния моментъ честта и спокойствието на своята Нели и децата.

Константинъ, братовчедъ на

Лидияния съпругъ, е друга нейна жертва. Авторътъ ни го описва младъ, физически и душевно неженъ, непокаренъ идеалистъ. Естествено е, че похотливата Лидия, на която са потребни силни чувства и преживявания, ще иска да обладава и този момѣкъ. Но това е мъчно, понеже Константинъ е честенъ и благороденъ момѣкъ и никога нѣма да хвърли петно върху семейната честна своя братовчедъ.

Тогава тя почва планомѣрна работа. Макиавелския принципъ: целта оправдава средствата, е нейния девизъ. Предъ Константина тя играе ролята на мъченица; мъченица на своя мъжъ и неговъ братовчедъ. Чистата душа на младежа пламва. Нели е привилегия на младостта да се бори съ насилието, откъдето и да иде то...

Той става нейнъ рицаръ, а скоро и нейнъ... любовникъ. Фаналътъ... естественъ и неизбеженъ. Чашата е препълнена, семейната честъ е опетнена. Графътъ, въ единъ припадѣкъ на ревностъ и отчаяние, хвърля отъ терасата на хотела въ една дълбока пропасть братовчедъ си, който се подалъ на съблазнитъ на неговата жена.

Понеже всички въ хотела знаели за любовните връзки на Константина съ Лидия, помислили, че се касае до самоу-

бийство като актъ на любовно отчаяние.

На съвестта на добрия графъ почва да тежи вече проклятието на убиеца. Като неизбежно и естествено последствие отъ преживяното той отива — да лѣкува тежко порадалия си нерви и се развежда съ жена си, която посреща съ радостъ подобно разрешение на въпроса.

Константинъ и графа —eto двете други жертви на безсърдечната Лидия.

Много би било любопитно да се проследи душевния преломъ у графа, настѣпилъ следъ тежките конфликти и страдания. Георгъ Хиршвелдъ тукъ се показва единъ голямъ анализаторъ, но това изследване не влиза въ ограничениите рамки на настоящитъ бележки.

Жертва на Лидия Д'Орсай става и младиятъ Художникъ Петеръ Франкъ. Заради нея той става тоже убиецъ, той — добриятъ, скромниятъ студентъ, съ чисти сини очи, съ купнежи по хубавото.

Тя го подмамва съ прелеститъ и сладоститъ на своята плътъ, тя обещава да стане неговъ съпруга, ако той сполучи да я отрече отъ „тиранията“ и на втория ѝ съпругъ Фонтъ Цимеракъ,

но внушение, а тя самата, да остане единствена наследница на огромното състояние на Цимеракъ, отравя и 15 годишния му синъ...

Въобще нейното появяване носи навсякъде смъртъ и страдания. Най накрая, обаче, настѣпва трагичната развязка и за самата нея. Тържествена правдата бързо настѣпва. Тя е демаскирана напълно. Разкрити са всичките ѝ позорни и страшни дѣла. Въсѣ свидетелка въ процеса е убийството на втория ѝ съпругъ, тя скоро става главна обвиняема.

Човѣшкиятъ сѣдъ ѝ до заслуженото наказание. Сѣдъ чрезъ обясване.

Читателятъ прочита съ известно облекчение крайтъ тази тѣжна повестъ, която поне въ последния моментъ триумфа на правдата е пълна. Това облекчава... Колко утешително би било, въобще въ живота всички свършваше съ тържеството на правдата, съ победния маршъ на истината...

Прави честъ на издателствата „Право“, както и на преводачъ, дето поднасятъ на български читателъ една сериозна, честна и силна книга, каквато е книгата „Кръвта на Месалина“